

Fra dagbogen

På denne våde og grå februar-dag, som bliver brugt på at skrive til potentielle sponsorer til DSOs topkatteshow, er livet som opdrætter jo ikke det mest sindsoprivende. Vores to siamesere ligger og slænger sig foran brændeovnen og nyder livet, og vores to dansk/svensk gårdhunde gnaver i deres kødben.

Men heldigvis har vi da i det forgangne år haft massevis af gode og sjove oplevelser med denne kære katteverden, og disse minder vil jeg da gerne fortælle lidt om.

Der sker noget, når man en sen eftermiddag med alt for høj hastighed er på vej til dyrlægen efter en uheldig mæssig blødning fra ens kæreste øje. Hun skreg helt forfærdeligt, og det fik mig kun til at køre endnu stærkere. Usmart ..... Ja, men jeg var en presset mand. Fremme ved klinikken var lægen dog noget mere rolig, lagde hende op på bordet og fandt scanneren frem. Jeg holdt hende, og gjorde mit bedste for at berolige hende i denne anspændte situation. Det, der rent faktisk skete, var, at jeg fik den samme følelse, som alle andre kommende forældre får, når de på skærmen ser deres kommende barn. I dette tilfælde var der bare tre stykker, og der var liv i dem alle. Det var selvfølgelig min siameserpige, Vanessa, der var på bordet, og hendes skrigen skyldes blot, at hun ikke kan lide at køre bil. Men der stod vi, Ninna og jeg, og vi var rørt til tårer over, at vores første kuld ikke var gået til.

Jeg havde egentlig aldrig troet, at jeg skulle komme til at holde af katte, men da min svigermor købte en brunmasket siameser af Kis Østerby, fik jeg virkelig smag for denne verden. Vi fik vores første kælekastrat fra Susanne Qvick og begyndte med hendes accept at gå lidt på udstillinger med ham. Jeg blev hurtigt enig med mig selv om, at jeg ville være opdrætter – men det skulle gøres ordentligt, og med respekt for de andre opdrættere. Således købte jeg den blåmaskede Vanessa af Hanne og Steffen (Zafiramis), og de syntes det var vældigt spændende, at jeg ville bruge en af deres katte som start på mit opdræt.

Herefter tog jeg opdrætteruddannelsen, for jeg var slet ikke i tvivl om, at der var meget at lære – og det er der i øvrigt stadig.

Men for nu at vende tilbage til mit første kuld, så kom der tre killinger hvor desværre kun to af dem klarede den. Men de voksede, og alt gik godt, og de bor nu sammen hos en familie i Kgs. Lyngby.

Mit andet kuld var på én gang en bedre, værre, underligere og langt sjovere historie.

Natten mellem dag 65 og 66. Jeg vidste, at det var den nat, det skulle ske. Klokken var omkring midnat, og Vanessa lå mellem os. Jeg havde været sygemeldt i et par dage pga. voldsomme rygsmerter og havde næsten ikke sovet i disse dage. Jeg var meget træt, og Vanessa viste ikke umiddelbart tegn på, at det skulle være nu og her. Så vi lagde os til at sove, og satte et vækkeur til kl. 2:30, så vi kunne kigge til hende. Kl. 01:15 vågnede jeg med så voldsomme smerter i min ryg, at jeg måtte ud af min seng – men jeg kunne næsten ikke rejse mig. Jeg fornemmede i mørket, at Vanessa var væk, og da jeg tændte lyset, så jeg, at der var blodpletter på min dyne. PANIK PANIK, jeg kom med meget besvær ud af sengen og gik videre ud i den mørke fordelingsgang, hvor jeg blev mødt af et vådt gulv. Efter et lille fostervandsfodbad fandt jeg en noget misfornøjet Vanessa i katteværrelset, i gang med at føde en killing, og i kassen ved siden af, lå allerede to små, sorte orientalerkillinger. Jeg tror bestemt, at hun helst var foruden min tilstedeværelse, og min paniske tilstand taget i betragtning havde det nok også været bedst sådan. Hun havde heldigvis selv fået killingerne ud af fosterhinderne, og klarede det egentlig ganske udmærket selv. Min kone Ninna kom ind i værelset, og skulle deltage i fødslen.

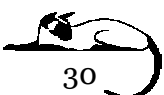
Gravide Vanessa

Dette blev dog en kort fornøjelse, da hun blev dårlig ved synet og lugten af den igangværende fødsel. Ninna gik i al hast tilbage mod soveværelset, hvor hun kun en halv meter fra sengen besvimede, og gik i gulvet med et brag. Der stod jeg så, med fødsel, moderkager og nyfødte killinger, ondt i ryggen og nu med en kone, der var faldet om – og jeg havde det heller ikke selv for godt. Men alt endte lykkeligt, Ninna kom til sig selv, og Vanessa fødte 5 fine killinger på mellem 105 og 126 gram.

Tiden gik, og killingerne var nu blevet så store, at det var tid til at finde nye hjem til dem. Dette kan jo afstedkomme nogle ret sjove situationer, når

B-kuldet

Ren hygge

potentielle købere henvender sig. Et midaldrende par kom på besøg, drejede om hælen igen og gik, da de syntes, killingerne var for store. Andre var solgt med det samme og var slet ikke i tvivl om, at de skulle have en killing med hjem. En dag fik jeg en opringning af en mand, som ret hurtigt spurgte efter pris. Med denne oplyst spurgte han, om jeg ikke havde en tilbage med defekter der var billigere. Jeg blev helt paf .... og spurgte, hvad han mente. Det skulle vise sig, at han havde set på min hjemmeside,

at det var mit B-kuld, og han troede derfor, at killingerne var med defekter og/eller uden stamtavle. Jeg fik stille og roligt forklaret ham sammenhængen og forventede egentlig ikke at høre mere fra ham. Men en uges tid senere kom de på besøg, og de var nogen rigtig søde mennesker, som faktisk havde to siamesere i forvejen. Deres 10-årige pige fandt hurtigt en sort orientalerdreng, som hun bare skulle have med hjem, og så måtte far punge ud.

Få dage efter blev jeg ringet op af en dame, som talte til mig i godt en time om hendes tatoveringer i ansigtet, en søn med autisme og rejser til England, hvor noget var billigere end andet og meget mere. Hun havde i forvejen en 3-4 forskellige katte. Nu ville hun have en siameser, en orientaler og en peterbald ....og hvis det kunne ske i to tempi, så skulle det bare være det hurtige. Da hun et kort øjeblik stoppede sin talestrøm, givetvis for endelig at trække vejret, fik jeg kort indskudt, at jeg ikke var interesseret i at sælge nogen af mine killinger til hende, hvilket hun var fuldstændig uforstående overfor.

Den sidste killing fra vores B-kuld er solgt, fem mdr. gammel, og her er, trods tre katte og to hunde, blevet så tomt i huset.

Trods op- og nedture er vi kommet for at blive, og vi glæder os, til vi en dag igen skal have killinger.

Flemming Olsen
www.aastrupskovs.dk